

KIS HÍR

A NEHÉZ LECKE. (Lásd a 190. l.)

13. szám. — 1874.

VII. kötet.

KARBUNKULUS KIRÁLYFI
 csodás története,
 MIKÉPEN KERESTE ÉS NEM
 TUDTA MEGTALÁLNI SZAKÁLÁT.
 (Folytatás.)

ÖBB órai bolyongás után késő éjjel ért vissza Karbunkulus királyfi a palotába, a hol ekkor már mindenki szépen aludt, mint illik ilyen késő órában.

A herczeg nagy ugrásokkal sietett föl a lépcsőn s rohant szobájába és egyenesen neki a tükörnek, oly hevesen, hogy a tükör darabokra tört, mielőtt Karbunkulus herczeg megláthatta volna benne ujdonsült szakálát. Nem jutott eszébe, hogy soha sem tanácsos ész nélkül rohanni előre.

Rettentő haragralobhantsajátügyetlenségén s gyertyát gyujtván, lement a királyné ő felsége vendégszobájába, a hol egy csodálatos nagy tükör állott, melynek csiszolásán 200 üveges 20 esztendeig dolgozott s mely 20 millió forintba került. Feszült kíváncsisággal és izgatottan állt a herczeg a tükör elé, hogy lássa, valjon hát csakugyan szakál-e az, amit ujjaival tapintott.

És csakugyan! valóban szakál volt! Még kurta, ritkás volt, de mégis szakál s Karbunkulus királyfi majd elájult örömeiben.

Épen e pillanatban azonban valami sajátságos érzés lepte meg, minőt már régen, nagyon régen nem tapasztalt, úgy hogy hamarjában nem is tudta, mi baja. Hol a fejéhez kapott, hol a hasához,

mig végre ráakadt a dolog nyitjára és így dörmögött:

„Hm! ugy látszik, éhes vagyok! A nagy séta megéheztetett. Valósággal éhes vagyok.“

E fölfedezés ismét nagy haragra gerjeszté.

„Hát szabad nekem éhen lennem? Szabad egy királyi herczegnek éhezni? Szörnyőség!“

Komor haraggal sietett le a királyi konyhába, hol a király szakácsa békeségesen aludt, miképen illik minden tisztességes szakácsnak.

„Kelj föl, he! Helj föl, te ostoba vén kotyvadék-keverő!“ kiáltá Karbunkulus herczeg és meghuzta a szakács fülét, úgy hogy ez ijedten fölugrott. „Éhes vagyok, hallod-e? Éhes vagyok!“

„Az istenért, lehetséges-e?“ szölt a szakács ijedten.

„Igen is, éhes vagyok! Süss nekem rögtön egy tizfontos kalácsot és hozzá egy pulykát; egy félóra mulva készen legyen.“

„Félóra mulva!“ sohajtá a szakács. „Hiszen még elébb tüzet kell rakni, a pulykát megkoppasztani, aztán a kalácshoz élesztőt hozni a boltból, — lehetetlen egy félóra alatt . . .“

„A királyi szakácsnak nem szabad semmire azt mondani, hogy lehetetlen“ szölt a herczeg durván. „Ugy legyen, a mint mondtam, mert különben el-mehetsz krumplit kapálni; ahhoz jobban értesz, mint a főzéshez.“

A szegény királyi szakács annyira szívére vette e gyunyos szavakat, hogy majd elájult keserűségében. Már három

királyné
 hos pol
 kács és
 gedve,
 Ez anny
 naptól f
 jól főzni
 tortába
 czukrot
 a király

Nag
 fogott t
 kalácsán
 alatt cs
 a sült p

Kar

látott az
 mincz
 nem pih
 az egész
 tizfontos
 lefeküdt

kálával

Mid
 örömmel
 megtapo
 ijedelme
 ott! Kiu
 rohant le
 rályné s

nagy tü
 a valóság
 kadtából

„Jaj
 kálamat!
 fogom!“
 Meg
 nézte be
 szakál el

királynál, két püspöknél és egy potrohos polgármesternél szolgált mint szakács és mindenütt meg voltak vele elégedve, — most pedig ime, csufolják! Ez annyira megzavarta szegényt, hogy e naptól fogva igazán nem tudott többé jól főzni; összevissza kevert mindent, a tortába paprikát tett, a paprikáshusba cukrot s az egész világ azt hitte, hogy a király szakácsa megbolondult.

Nagyon szomoruan és bánatosan fogott tehát hozzá Karbunkulus herczeg kalácsának megsütéséhez s egy félóra alatt csakugyan meg volt a kalács meg a sült pulyka is.

Karbunkulus herczeg pedig hozzálátott az evéshez és három óra meg harmincz percz hosszáig folyton evett, nem pihenve egy pillanatra sem. Mikor az egész sült pulykát meg az egész tizfontos kalácsot megette, nagyot fujt, lefeküdt és szerencsésen megtalált szakálával álmodott.

Midőn reggel fölébredt, rögtön nagy örömmel állához nyult, hogy szakálát megtapogassa, — de mily rettenetes volt ijedelme — a szakál nem volt többé ott! Kiugrott ágyából és hanyathomlok rohant le a lépcsőn, egyenesen a királyné szobájába az elé a csodaszép nagy tükör elé, hogy meggyőződjék a valóságról. Utközben pedig torkaszakadtából orditozá:

„Jaj, a szakálam! Ellopták a szakálamat! Jaj a gazembernek, ha megfogom!”

Megállt a tükör előtt s mereven nézte benne saját képét, — bizony a szakál eltűnt, nyoma sem volt többé,

olyan csupasz, sima volt Karbunkulus királyfi arcza, mint a maszületett gyermeké.

Mikor ezt látta, kétségbeesetten fölordított és fejével nekiment a csodaszép tükörnek, úgy hogy a tükör, melyen 200 üveges 20 esztendeig dolgozott s mely 20 millió forintba került, rögtön ezer meg ezer darabra tört s teljesen semmivé lett, Karbunkulus királyfi pedig ájultan rogyott össze; fejéből omlott a vér s egész vértócsában feküdt ott elterülve a földön.

Az egész királyi udvar rettenetes zavarba jutott ez esemény. által A király, a királyné, a miniszterek meg az országnagyok két teljes óráig szótlanul, bámészan álltak ott s végre mindnyájan egyszerre megszólaltak:

„Uram Teremtőm! Mit tegyünk már most!”

Karbunkulus királyfi pedig ezen egész idő alatt ott feküdt ájultan a földön. Szerencsétlenségre az okos kis Iluska királykisasszony ekkor épen a kertben játszott bábujaival s csak nagy sokára tudta meg a dolgot. Rögtön sietet a baj helyére s mikor látta, hogy a király, a királyné, a miniszterek és más nagy urak nem tudnak mihez fogni, a kis királykisasszony ekképen szólalt meg:

„De hát emeljék már föl szegény Karbunkulust a földről és fektessék ágyába!”

„Igaz! Ezt kell tenni!” kiálták egyszerre mindnyájan.

Ágyba fektették tehát Karbunkulus királyfit, ki aztán befordult a falhoz és

aludt teljes tíz óra hosszáig. Mikor fölérredt, ismét csupasz állához kapott, fejét rázogatta, aztán enni kért s megévett egy tizfontos vesepecsenyét, minden süteményt, mely az napra a királyi asztal számára készült és még Iluska királykisasszony kiflijét is, mely egy pohárka tejjel oda volt készítve ozsonnára. Mikor ezt mind megette, felöltözött és ment sétálni.

Azt nem is sejtette Karbunkulus herczeg, hogy az a kis szakál azért nőtt meg tegnap, mert jószívű volt a beteg kis kutya iránt és hogy éjjel azért tünt el ismét a szakál, mert a herczeg ismét falánk s a szegény szakács iránt kiméletlen volt. Erre önzésében nem is gondolt. Csak azon járt az esze, hogy tegnap a mezőnek egy bizonyos helyén állt, mikor szakála megnőtt; hátha ma ismét megnő, ha odaáll?

Sietve ment tehát a mezőre s midőn arra a helyre ért, hol tegnap szakála megnőtt, — egy igen-igen öreg embert, az ország legöregebb emberét találta ott, kinek szép hosszú ősz szakála volt. Amint ezt Karbunkulus herczeg megpillantá, ilyen formát gondolt:

„Hm! ez a szakál jó volna nekem. Hiszen befesthetném feketére.“

Megszólítá tehát az öreg embert, adja oda szakálát; az öreg azonban nem felelt, csak nevetett csöndeskén. Erre Karbunkulus herczeg dühös lett és erővel le akarta tépni az öreg szakálát. Mindkét kezével megragadta és húzta; az öreg ezzel sem törődött, csak mosolygott és ment tovább, maga után vonszolva a herczeget. Ez most már szerette volna elereszteni a szakált, de ujjai úgy belebonyolódtak, hogy nem tudott szabadulni s kénytelen volt követni tüskön bokron át az öreg embert.

Az öreg pedig ment, ment nagyon sokáig, míg végre elért a tenger partjáig. Itt beült egy csónakba, magával vitte a herczeget s kievezett messze a tengerre. Ott aztán galléron fogta Karbunkulus királyfit s földobta a levegőbe oly erővel, hogy a szegény herczeg több mértföldnyi távolságba röpült és végre lepotyant a tengerbe.

Persze, mondanom sem kell, hogy ez az öreg ember ugyanazon tündér volt, a ki tegnap a pacsirta és a kis kutya képében jelent meg.

(Vége következik.)

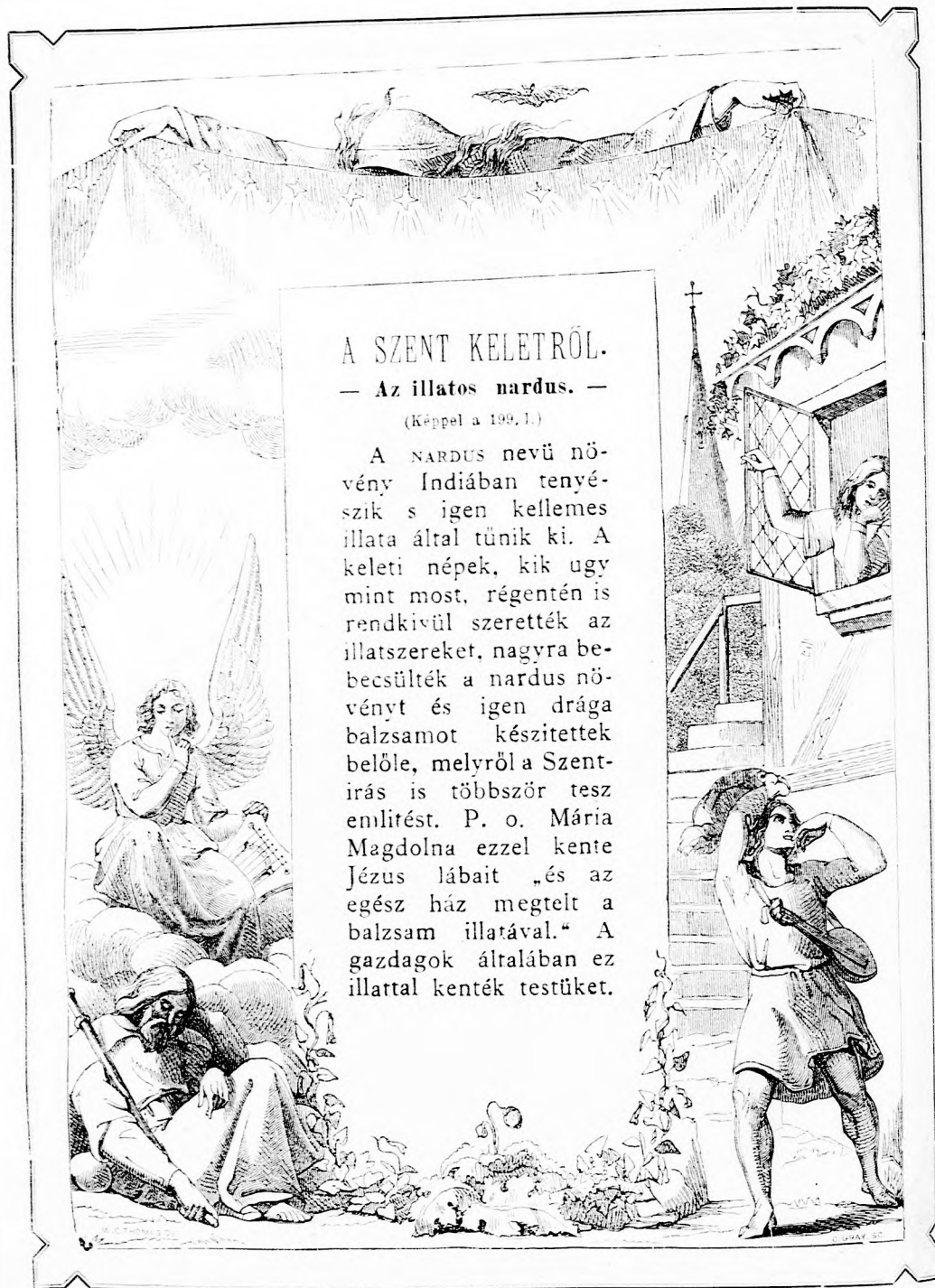
a nekem.

embert,
azonban
öndeskén.
ühös lett
őreg sza-
agadta és
törődött,
bb, maga
Ez most
a szakált,
hogy nem
volt kö-
eg embert.
nt nagyon
er partjáig,
ával vitte
ze a ten-
ta Karbun-
levegőbe
y herczeg
röpült és

kell, hogy
on tündér
és a kis

Hajós a csolnokban. (Lásd a 206. l.)

A SZENT KELETRŐL.

— Az illatos nardus. —

(Képpel a 199. l.)

A NARDUS nevű növény Indiában tenyészik s igen kellemes illata által tűnik ki. A keleti népek, kik úgy mint most, régentén is rendkívül szerették az illatszereket, nagyra bebecsülték a nardus növényt és igen drága balzsamot készítettek belőle, melyről a Szentírás is többször tesz említést. P. o. Mária Magdolna ezzel kente Jézus lábait „és az egész ház megtelt a balzsam illatával.“ A gazdagok általában ez illattal kenték testüket.

s d
tarto
balzs
Máté
edén
balzs
nagy
p. o.
hogy
mely
doln
lába
roms
rült.

egyf

s drága edényben tartották a becses balzsamot; így szent Máté alabastrom edényt emleget. A balzsam ára igen nagy volt és Judas p. o. azt mondja, hogy az a balzsam, melylyel Mária Magdolna kente Jézus lábait, legalább háromszáz fillérbe került.

A NEHÉZ LECZKE.

(Képpel a czimlapon.)

Jaj Istenem, Istenem!
Már nem birom sehogysem.
Akár hányszor kapok bele,
Sehogy sem fér a fejembe.

Ennek vajj' az oka mi,
Nem tudom megmondani
Csak azt tudom: a szomszédban,
Vigodalmas bábjátékvan.

TRÉFÁS KÉRDÉS.

A „Z” betű miért hüllő?
Azért, mert szárazon és vizen
egyformán előfordul.

ELEK KIVÁNSÁGA.

GYMÁSTÓL elütőbb két testvért alig lehetett volna találni, mint a milyen volt Elek és Gábor. Már külsőleg is nagyon különböztek, de hajlamaik még inkább elütők valának. Gábor, az idősbik, mindig jó kedvű, élénk volt, mindig tréfált s bár nagyon szerette testvérét, meg volt az a kis rossz szokása, hogy apróságokkal szerette boszantgatni. Elek pedig tulságosan komoly, kissé nehézkes, sokszor rossz kedvű volt s bár szintén őszintén szerette testvérét, ennek bohókás tréfáin és csufolódásán sokszor haragra lobbant és mérges szavakba tört ki.

Egy szép tavaszi délután labdázással mulattak s mint rendesen, most is a sokkal ügyesebb Gábor volt előnyben.

„Tíz . . . tizenegy . . . még egy lökés és nyertem,” szolt Gábor, épen ekkor azonban rosszul lökött és át kellett adnia a labdát Eleknek, ki már boszus volt, hogy Gábor őt annyira megelőzte.

„Most rajtam a sor, — menj az utamból,” kiáltá Elek félig haragosan.

„No no! megyek már! Hanem jól vigyázz . . . jól célozz, mert ha elhibázod, én nyertem . . . No's tehát . . . egy . . . kettő . . . három!”

Gábor tudta, hogy az ilyen biztatás boszantja Eleket, és épen azért tette, remélvén, hogy Elek boszuságában rosszul fog lökni. Terve teljesen sikerült, mert Elek addig célozgatott, próbálgatott, míg utoljára is rosszul

dobta a labdát s így megint Gáborra került a sor, ki nagy hahotával kapta el a labdát s egy dobással megnyerte a játszmat.

„Megnyertem! megnyertem!“ ujjongott Gábor és tánczolva járt Elek körül.

„No jól van, hát megnyerted,“ szolt Elek, nyugalmat erőltetve. „Játszunk még egyet.“

„Oh nem! Félek tőled... aztán rá is jöttem már valamire...“

„Mire?“

„Arra, mért nem tudsz játszani, miért veszítesz mindig.“

„Ugyan hát miért? Talán mert te jobban játszol?“

„Nem, nem csak azért.“

„Hát miért? Mondd ki már, ha tudod.“

„Azért mert mindig elveszted nyugalmadat, boszankodol, haragszol s így aztán csupa indulatosságából nem tudsz becsületes lökést csinálni.“

Elek érezte, hogy ez valóban így van.

de mert igaz volt, annál inkább boszantotta, hogy Gábor szemébe mondta. Egészen elvörösödött mérgében s hangosan kiáltá:

A KIS LÉNY (Lásd a 105 l.)

„Az nem igaz, én nem szoktam játék miatt boszankodni.“

„Haha! Nem szoktál? Hiszen most is olyan vagy mint egy dühös pulyka-

kakas,“ csufolkodék Gábor. „No de erről hiába vitáznánk, a mi igaz, az mindig igaz marad. Most megyek kissé csónakázni. No ne haragudjál, jöjj velem.“

Elek hamarjában felelni sem tudott. csak kereste a szavakat, melyekkel dühének kifejezést adjon.

„De szép is vagy, mikor mérgeskedel,“ ingerkedék Gábor tovább s ezalatt már beugrott a folyó partjánál lengő csónakba. „No, szólj hát szaporán, akarsz-e csónakázni, mert különben megyek magam.“

„Bánom is én“ szolt Elek indulatosan, „menj ha akarsz és törd ki a nyakadat.“

„Ejnye Elek, ez ugyan jó testvéri kívánság,“ szolt Gábor kissé elkomolyodva, de aztán nem gondolt többé reá, hanem fogta az evezőt s vigan vezette a csónakot a hullámokön. A mint így a vizen hintázott s messze földön kö-

rül senkit sem látott, akaratlanul is eszébe jutott czivakodása Elekkel s valami titkos hang azt sugta, hogy mert ismeri Elek kemor, indulatos természetét, nem lett volna szabad vele annyira ingerkedni.

„Haza megyek és kibékülök veled,“ szolt magában, de mégsem tudta reászánnimagát. „Nem! nem teszem, Elek sértett meg engemet, azt mondta, nem bánja, ha kitöröm a nyakamat . . . ez mégis sok . . . neki kell bocsánatot kérni tőlem.“

Mialatt így elgondolkodott, észre sem vette, hogy a víz mindig sebesebben ragadja a csónakot s már közel vitte egy veszedelmes helyhez, hol a folyó hatalmas zuhatagban több ölnyi magasságból omlik le vad szirtek közé. A víz már erősen ragadta a csónakot, midőn Gábor végre látta a veszedelmet s ereje teljes megfeszítésével evezni kezdett fölfelé; de alig hogy néhány ölnyre eltávolította csónakát a veszedelmes helytől, egyszerre nagy lökést érzett, — egy uszó fatörzs beleütött a csónakba s annyira megrázkodtatá, hogy Gábor kiejtá kezéből az evezőt; kapkodott utána, de hasztalan, — tehetetlenül állt a csónakban s rémülten látta, mint sodorja a ragadó folyó mindig gyorsabban a vészes zuhatag felé.

„Oh jaj! Végem van!“ kiáltá Gábor kétségbeesetten s térdre rogyva tördelé kezeit. Kiáltozott, — de közel nem volt seholy ember, — segély nem jöhetett . . . a zuhatag tombolása, a mint a vad sziklán megtört, mindig szörnyűbben hangzott . . . már csak

néhány ölnyre . . . s végre a tomboló hullámok kavargva megragadták a gyöngé csónakot s örült gyorsasággal ragadták le magukkal az örvénybe! . . .

Otthon ezalatt a fiuk apja egy sürgős okmány írásával volt elfoglalva s már sötételedett, mikor elkészült és kikiáltott:

„Gábor! Elek! Ki van itt közületek?“

„Én vagyok itt, kedves apa!“ szolt Elek . . . „Gábor csónakázni ment.“

„Jól van, hát vidd el te ezt az írást János bácsinak; sürgős, még ma este meg kell kapnia. Siess!“

„Igen is, kedves papa! Mindjárt ott leszek. A kertek közt megyek egyenesen, a rövid uton.“

János bácsi háza a folyó partján állott, túl a zuhatagon s az ut odáig szép kertek közt vezetett; Elek szaporan gyalogolt s átadván a levelet, a folyó mentén sétált visszafelé, midőn találkozott az öreg Gáspárral, a kertülvél.

„No Gáspár bátya, mi ujság?“ kérdé Elek.

„Semmi különös, ifiuram,“ felelt a vén csösz. „Ha csak ez az összetört csónak ott ni nem valami szerencsétlenséget jelent.“

„Hol? Micsoda csónak?“

„Ott a zuhatag alatt, a sziklánál . . . nézzen oda!“

Elek oda nézett s majd összerogyott rémületében. Megismerte a csónakot, az övék volt, melyben Gábor elevezett . . . Gábor tehát a zuhatagba került s ekkor Eleknek eszébe jutot-

tak ama szavai, melyekkel elvált testvérétől . . . ama gonosz, gyűlölséges rosz kívánság, mely most beteljesedett . . . Gábor nyakát szegte a vad sziklákön.

„Ifiur! Mi baja?” szolt az öreg csősz csodálkozva. „Hiszen olyan halavány lett, mint ő sárga viasz!”

Elek nem tudott válaszolni, csak futott örülten fel s alá a parton, míg egyszerre megállt s figyelt.

„Hallja? Nem hallja? Kiáltás volt, ugy-e?”

„Dehogy! Csak a zuhatag bömböl.”

„Nem, nem! Ő az! Oh hála neked, istenem! Még él, nem halt meg!”

Aztán teljes erejéből kiáltá: Gábor! Gábor! “

A zuhatag felől mintha a sirból hangzott volna, hallatszék: „Itt vagyok, a közép sziklán!”

„Ott van, meg kell mentenünk! Hamar csónakot! János bácsinál van csónak. Gyorsan!”

„Hova gondol, Elek urfi! A zuhatag alá evezni! Hiszen az világos istenkisértés! Odavész!”

„Nem gondolok veled. Ha fél, nem akar velem jönni, megyek magam.”

A derék öreg csősz látván, hogy itt csakugyan tenni kell valamit, eldobta puskáját, gyorsan eloldották János bácsi kertje alól a csónakot s megfeszített erővel eveztek a zuhatag alá. Kemény munka volt ez, a tomboló hullámok sokszor majd fölfordították a gyöngye sajkát, de végre mégis elértek a zuhatag alján levő egyik sziklá-

hoz, melyen már messziről látták Gábort feküdni.

Gábort, kit a zuhatag, mint láttuk, elsodort, az a szerencse érte a szerencsétlenségben hogy az ár nem az örvénybe, hanem a közepén levő sziklára csapta, hol, bár nagy ütést szenvedett, de mégis megmenekült a veszedelemtől. Most gyorsan a csónakba lépett s néhány perc múlva mindhárman szerencsésen kint valának a parton.

Szó nélkül, hallgatag ment a két testvér egymás mellett haza felé. Mindketten arra gondoltak, ami elválásuk előtt történt s mindketten szégyeltek, őszintén sajnálták. Mikor arra a helyre értek, hol elébb oly testvérietlen módon czivakodtak, mindketten egyszerre mintha egyet gondoltak volna s Elek megszólalt:

„Gábor! Ugy-e, megbocsátottunk egymásnak s ezentul igazi jó testvérek, jó barátok leszünk?”

„Igen, úgy legyen!” felelt Gábor, megölelte Eleket s betértek a házba, sokkal vidámabban és boldogabban mint valaha.

HAJDAN ÉS MOST.

(Képpel a 204. lapon)

HAJDANÁBAN a vitézen ugyancsak Ragyogott a páncél, mellvért és sisak. A lova is páncélba volt bujtatva Igy csörtetett gazdájával a harcza:

Most a sisak csak könnyű bádogbul van. Vért sem nehezül vállára sulyosan. Csataménét megfordítja nagykönnyen S könnyű kardot forgat meg a kezében.

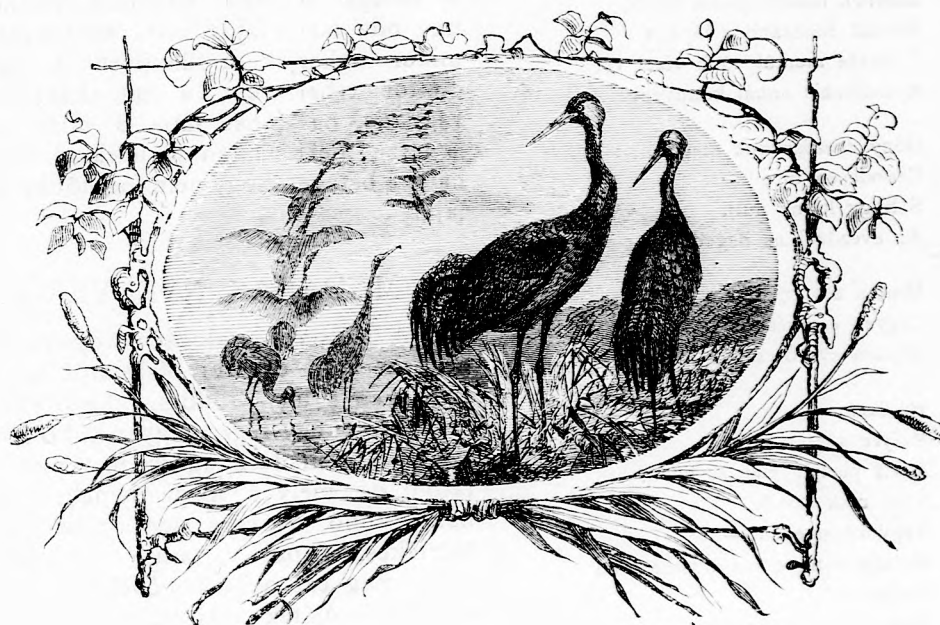

HAYDAN ÉS MOST. (Lásd a 203. l.)

inc
tak
ne
an
eg
fö
a
bá
gy
ta

APRÓ KEPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

Daru.

Tyuk koma, ön ugy-e bár
 — Ne haragudjék ezért —
 A mint mondani szokás:
 Az ábéczéhez nem ért.

Lám a daru tudósabb —
 De csak hogy ha fön repült.
 A légben ekkor veti
 A legékesb V betüt.

A KIS LIBAPÁSZTOR.

(Képpel a 200. és 201. lapon.)

A kis Bandi most bizonyosan azt hiszi, hogy nincs nálánál ügyesebb és vitézebb kis legény az egész faluban. A mamája megindult, hogy kihajtsa a libákat a patakra, hadd fürödjének, jól esik az nekik ebben a szörnyű hőségben. Hát amint ezt Bandi barátunk látja, fölkap egy fűzfavesszőt, mely ott hevert a földön és mindenkép részes akart lenni a dicsőségben, hogy ő is segített a libák kihajtásában. Az egyik vén lud nagyon hápogott ugyan és ekkor — mi tagadás benne. — Bandi kissé elbujt

a mama szoknyája mögé; de csak egy perczre, mert csakhamar visszatért bátorsága s ugyancsak megkergette azokat a hamis libákat.

De volt is ám része nem csekély dicsőségben, mert utközben találkoztak Ambrus gazdával, ki épen egy hazatérő obsitos katona bácsival beszélgett. Mindaketten látták Bandikát, látták, mily vitéz, és mily nagy hasznot tesz mamájának; nem csoda tehát, hogy hetykén hátracsapta pörge kalapját és nem cserélne akármely kis királylyal sem. Hát még na majd kövérek lesznek a libák és Bandika egy jó sült czombot kap, akkor lesz még ám haszna pásztorkodásának.

HAJÓS A CSOLNAKBAN.

(Képpel a 197. l.)

MENTÜL inkább hajlik hátra,
Mentül hosszabb a lapátja
S vissza mentül több vizet vet;
A csolnakja annál könnyebb.

Hogy evezésednek megörülj:
Csöndesen ülj;
S hogy ki ne dülj,
Az evezővel ne hegedülj!

Mint a csepp, mint a tojás:
Legyen egymáshoz hasonló
Minden evező-csapás.

Ha lapátod'
Mélyre vágod
A viz partját meg se látod.
S ha csak színén,
Nagy könnyedén —
Mondja a hab: majd vizlek én
Szabadon,
Merre magam akarom!

Hullámot ne kerüljed.
A közepén átszeljed.
Mert különben mint a pelyhet
Fölkap, s majd a vízbe vet.
S akkor s ott fűröszt meg a hab,
Hol s mikor nem is gondoltad.

A FÁJÓS FÜL.

(Képpel a 208. l.)

Ez a barna bőrű doktor ur, a ki
itt áll kék ingében, hosszú czopffal
csupaszra beretvált fején, — bizony
ez nem olyan orvos, a kire rábiznám
magamat, ha fülem fájna. Fogadni mer-
nék, hogy soha sem járt orvosi egye-
temre, hanem csak úgy jó szerencsére
próbálgatja a gyógyítást. Pedig van-
nak már Japánban is orvosi tanodák,
— mert ez a barnabőrű atyafi japáni
ember, — hanem biz' ott még nem
sokat tanulnak.

Hanem az nem baj, hogy a dok-
tor nem sokat ért a mesterségéből, mert
a betege teljesen megbizik benne s
ugy oda tartja fájós fülét, mint-a csacsi,
mikor vakarják a fületövét. A japáni
doktor tehet vele, a mit akar; le is
vághatja, ha jönnek látja s talán meg
is teszi, mert azután jó lélekkel biztat-
hatja a beteget, hogy nem fog többé füle
fájni.

A MADARAK NYELVERŐL.

A PACSIRTA, csalogány hogyan éne-
kel, azt már egyszer olvastatok a „Kis
Lap“-ban s ugy tudom, megörültetek
neki. Most egy régi magyar költő Édes
G e r g e l y madárhangutánzó versét mu-
tatom be, mely a maga nemében való-
ban kitünő. A vers nem rimes, csak
mértékes. (Apa, v. tanító ur magya-
rázza meg ezt nektek bővebben.) Maga
a költői szójáték a következő:

A madarak csevegése miatt hegyek oldali csengnek,
Szép hallgatni, miként zeng valamennyi madár!
A verebek csevegik repdesve: Csirip! Csirip!

A gyász

Fecske: frics! fricsér! A czinegécské: vi-
czincz!

A pinytőke: pipinty! A csiznek ez a szava!
csiz! csiz!

A tengelicz: tingilincz! — így magyarázza nevét.
Mondja pacsirta: vidék! kiki dicsér! mind kiki
dicsér!

Erre rigó görögül mond: fluaréo! ió!
Banka pedig: to to tót! jó tót vót! hup! upup:
hup!

Ugy makog! A kakuk is mondani szokta:
kukuk!

S nemdenem éneke közt cseng a kis fülemü-
lének:

Gyűjj gyűjj! gyűjj csak gyűjj! füttyre tanita-
lak itt?

Egyszóval valamennyi madár énekre hevült már
Mindenik a gyönyörű, vig kikeletnek örül.

TAL

A
megfejt

He
Strasser
Sarolta,
der Hu
Blanta
Pista, I
Schneid
vics Gé.
Tenczer
Veisz
Vimmer
József,
Margit,
zsef, Ha
ifj. Sár
Lajos.
A
utólag

VI
örvend
móczát
ket sze
a tizer
vettem,
azonbar
Azt tu
sokat;
báros
ha att
csak Fa
hette a
névhez
nom h
e czim
való vi
sonlóla
irja ma
embern
van jog
szanak,
fontos
nem s
Schréc
be; a
lenni.
demény
szik a
eredm

TALÁNYFEJTÉS ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ 10 számában foglalt talány megfejtése:

A „k“ betű.

Helyesen megfejtették: Drágffy Emil, Strasser Berta és Zsófi, Kaufmán Samu, Jelenfi Sarolta, Svarcz Ábrahám, Kovács Dezső, Scholder Hugo, Wollák Izabella, Haragos László, Blanta Róza és Jenő, Preisich Vilmos, Déry Pista, Rappenberger Endre, gf. Dolezsál József, Schneider Vilmos, Plank Gusztáv, br. Kaldrovics Géza, Kukutiny Vilmos, br. Hajek Károly, Tenczer Lajos, Lurko János, Spinzo Oszkár, Veisz Vilmos, Velvardt Adolf, Tolfy Ignác, Vimmer Kálmán, Zimmermann József, Juszt József, Sréderi Gusztáv, Kohn Béla, Marzsó Margit, Tahó István, Tomko János, Juhász József, Hanikirs Helena, Máj Ilka, Berta és Eszti, ifj. Sárközy Kázmér, Wehly Zsigmond, Wöber Lajos.

A 7-ik számban foglalt talány megfejtését utólag beküldte: Scholder Hugo,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

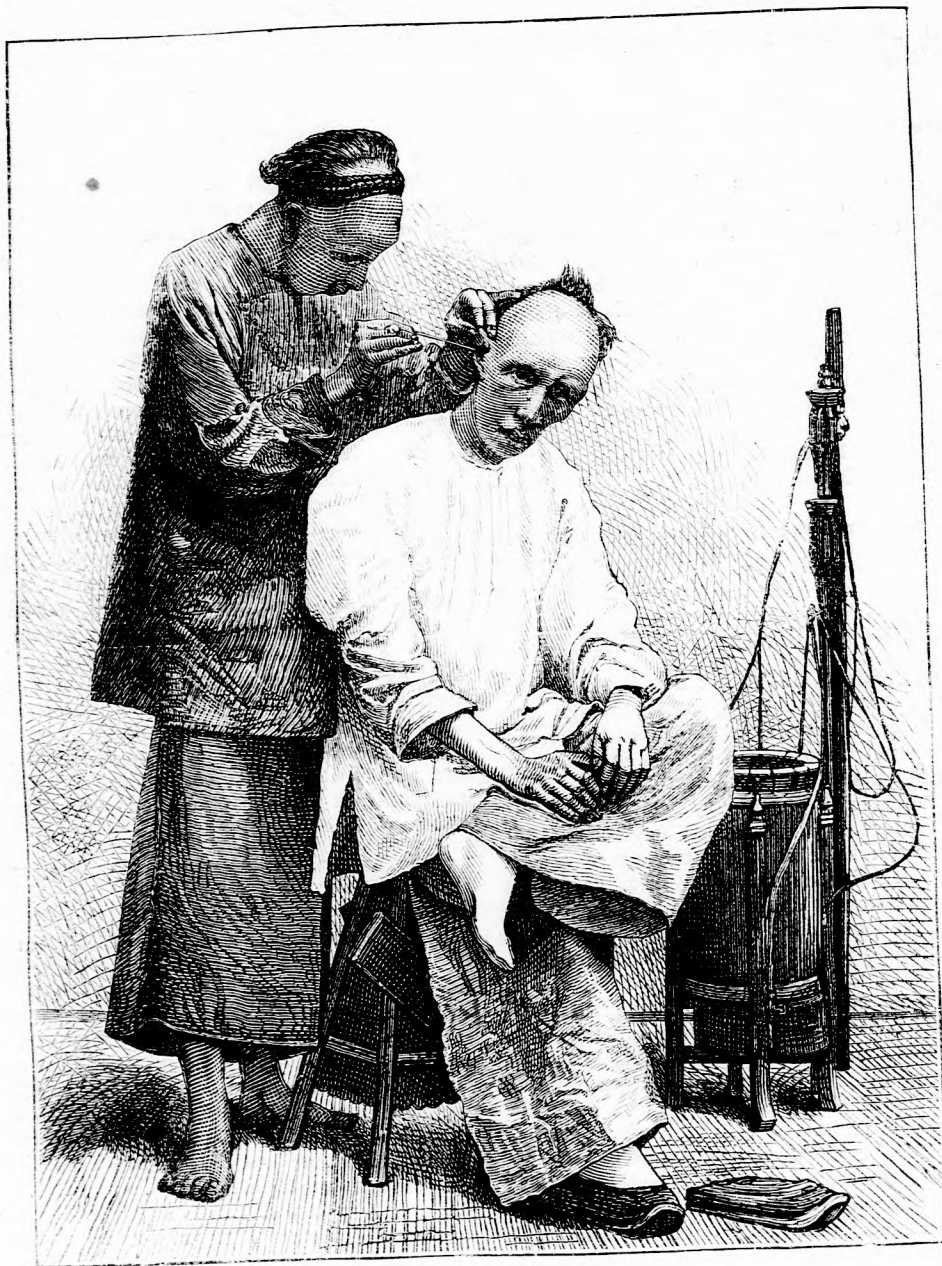
Visegrádra, L-n. Az üdülésnek szívből örvendek, a rendkívül szép, csodanagyságu számóházat szépen köszönöm. A kedves gyermekeket szeretettel üdvözölöm. — **Selmeczbányára, a tizenöt kis olvasónak.** Két levelezési lapot vettem, mindegyike ugyanegy névsort mutat; azonban elégnék tartottam csak egyszer közölni. Azt tudhatjátok, a címre, czimerre nem adok sokat; főleg ha kis fiúktól veszek grófos és bárós névalírást, eltűnök, de főleg akkor, ha attól kell tartanom, hogy „gf. Dollezsál“ p. csak Fantázia-országban Gondolom királytól nyerhette a kitüntetést. Ha nem úgy volna, ha a névhez oda tartozik a cím, akkor visszavonom hibáztatásomat; de ha nem illetné meg e cím ama nevet, sajnálnám a bizalmammal való visszaélést. Határozott feleletet várok. Hasonlólag, ha valakinek Schröder a neve, ne írja magát Schröderinek. Ehez nagykorú embernek is csak törvényes engedély alapján van joga. E megrovásaim kicsinyességeknek látszanak, de a polgári életben e külsőségek igen fontos szerepet játszanak; s komoly dologgal nem szabad tréfálni. — **Dolezsál József és Schröder Vilmos.** A szőrejtvény nem válik be; a betűtalányokból egyik-másik meg fog jelenni. — **Szápáry György.** Kinek műve a küldemény? Az nem gyerekészből került ki. Látszik a nem szabatos fogalmazásból, mely tollhiba eredménye; így: háromszázhatvanöt szöggel

van kiverve a kocsis, pedig ez a lovakat illeti. — **Hirchler Henrik.** Kis barátom, hol maradt a megfejtés? Forgó bácsinak nem igen van érkezése a te titkaidat kitalálgatni. — **Scholder Hugo.** Ilyen olcsó rimekkel nem szabad talányt szerkeszteni. Érdemének felét a szabatos forma adja meg. Ilyenek, mint: neve — része, neveznek — szegények nem rimek. — **Kronstein Róza.** Az elveszett példánynak mamát ird meg; csak így felelhet meg a kiadóhivatal kívánságodnak. — **Kende Juliska.** Csak ide vele azzal a czicza-históriával. Ha jó, közlöm. A kért számot meg fogja küldeni a kiadóhivatal. — **Sz. J.** Fogadja legforróbb részvétünk kijelentését. — **Acs Albert.** Jó; meg fog jelenni. — **Kruplanicz Lajka.** Nem sokára közleni fogom. Szeretném, ha a czikkecske forrását is megneveznéd. Születésed napját szebben meg nem ülhetted volna, mint az ily nemes foglalkozással. Az Isten éltesse! — **Máj Ilka.** A haldokló galamb mellett busuló pár valóban érdekes vonás a madarak életéből, általán és tüzetesen a galamb-életből. De hiszen a galamb már a régieknél is a gyöngédség és szeretet jelképe volt. Bertha nyilatkozata a vak leányka sorsáról nemes érzelmekre mutat. Eszti haladása az írásban feltűnő. A fiúknak dehogy sugom meg, hogy a mamát mivel fogjátok meglepni. — **Külley Dalma.** A csinos fordításnak sorát fogom keríteni. A szép kis levelet köszönöm. — **Mandello Emma.** A talányt majd közlöm. — **Lázár Etelka.** Leveledet nagy örömmel olvastam; a felvilágosítást köszönöm. A személyes találkozásnak magam is örvendének. Az egyik talány jó lesz

Kis értesítő.

Egy gyászhirot, az első gyászhirot közlöm veletek. Egy kedves kis pajtástokat, Szeremley Kálmánt szólítá el kedves, szerető szülei mellől a halál angyala. Ide igtatom azon megható sorokat, melylyel a szegény atya tudtomra adja azon csapást, mely szívet érte, de a melyet, Isten akaratában való megnyugvással ő és áldott neje, a gyermekétől megfosztott édes anya, viselnek. A sorok a következők: „Fájdalom! már nem olvashatá a „Kis Lap“ utolsó számában a hozzá intézett sorokat. A „kis magyar“ (l. a „K. L.“-ban Forgó b. postáját) nagyon is sietett előre. Betegágyában az utolsó előtti napon is az annyira szeretett „Kis Lap“ akkor megérkezett kötete szórakoztatá és vidámitá.“

Szenteljünk mi is egy könyüt a nagyon is korán elhunyt gyermek emlékének! Nyugodjék békén!

A FÁJÓS FÜL. (Lásd a 206. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.